

Roata sortii

Mihail Janto

Flămând de-a ta iubire, mai râd și-apoi suspin,
mă-mbeți dintr-o privire, dar mâine-ți sunt străin.
Din chin de fericire, născută să iubești,
o clipă de-mplinire, te rog să-mi dăruiești.

Mi-ai dat atâta viață și-orbit ca pe-un credul,
cu flăcări de speranță, tu, spirit nesătul.
Iubire, ești nebună, te-alint și te jelesc,
dorințele se-adună și nu se împlinesc.

Ce face sensul vieții, în timpul zburător?
Cum anii bătrâneții, îi umple cu mult dor.
Frumosul, e-o secundă, din păcatul nopții,
când raiul te inundă, uiți de roata sortii.